

A IMPORTANCIA DE CHAMARSE OSCAR WILDE

[Rupert Everett, 2018]

521

ESTREA EN NUMAX: 3 de maio | V.O.S.E. | +12

Rupert Everett (2018, 104')

Dirección: Rupert Everett

Guión: Rupert Everett

Elenco: Rupert Everett, Colin Firth, Emily Watson, Tom Wilkinson, Colin Morgan, Miranda Richardson, Anna Chancellor, Julian Wadham, Béatrice Dalle, Ronald Pickup

Son: Gervaise Demeure

Montaxe: Nicolas Gaster

Dirección de arte: Renate Schmaederer

Vestiario: Giovanni Casalnuovo, Maurizio Millenotti

Música: Gabriel Yared

Fotografía: John Conroy

Produtoras: Cine Plus Filmproduktion, Robert Fox Limited, BBC Films, Entre Chien et Loup, Raindog Films, Palomar S.p.a, Maze Pictures, Daryl Prince Productions, Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel de la Fédération Wallonie-Bruxelles

Distribuidora: Alfa Pictures

Formato de proxección: DCP2K, 1.85:1

Idioma orixinal: Inglés

PREMIOS E FESTIVAIS

Premios do Cinema Europeo 2018 (Nomeado a Mellor Actor —Rupert Everett—), British Independent Film Awards 2018 (Nomeado a Mellor Actor —Rupert Everett—), Satellite Awards 2018 (Mellor Ópera Prima), Premios do Cinema Alemán 2018 (Nomeado a Mellor Deseño de Vestiario)

SINOPSE

Biopic centrado nos últimos tres anos do gran poeta Oscar Wilde (1897–1900). Recluído nun hotel de Francia cos seus amigos, decide atravesar Europa, presa de impulsos contraditorios: ir ver a súa muller ou o seu amante, Sir Alfred Bosie Douglas.

«Everett é un Oscar Wilde excepcional. É o seu tenro guión e unha combinación pulcra de empatía e realismo o que fan do filme unha sólida obra cinematográfica».

Fionnuala Halligan, SCREENDAILY

A IMPORTANCIA DE CHAMARSE OSCAR WILDE

[Rupert Everett, 2018]

EUROPA CINEMAS
CREATIVE EUROPE - MEDIA SUB-PROGRAMME

“Quería facer un filme que fose inspirador para a comunidade LGBTQ”

Entrevista con Rupert Everett

Por Juan Manuel Freire

Que importancia tivo Wilde na súa vida? É alguén que sempre estivo presente, pero sobre todo nos últimos dez anos, cando estiven máis metido en levar a cabo este proxecto. Véxoo como un santo patrón e, máis que iso, unha figura crística. Alguén que foi crucificado a mans da sociedade e renaceu para marcarnos o camiño. Con el comeza o proceso da liberación gai. Quería facer un filme que fose, dalgún xeito, inspirador para a comunidade LGBTQ e infundise forza para seguir adiante.

Ademais de como un biopic parcial do escritor, o filme pode lerse como unha prehistoria do movemento LGBTQ. Iso é precisamente o que é: unha crónica do quilómetro cero do camiño cara a nosa liberdade. Falamos da primeira persoa abertamente gai que camiñou polo París do século XIX. Podías sinalalo e dicir: «Por aí vai un homosexual». El non tiña ningún problema con iso. Ensinou á sociedade a non velo como unha tara.

Non é a primeira vez que encarna a Wilde: xa o fixo no revival do

Hampstead Theatre do 2012 da obra *O bico de Xudas*, de David Hare, na que tamén se aborda a súa desgraciada historia de amor con Lord Alfred Douglas, alias Bosie. Estou moi familiarizado coa súa vida e a súa obra. Fixen tamén unha produción teatral d’*O retrato de Dorian Gray*. En cinema, protagonicei unha adaptación d’*O marido ideal*.

Estar tan familiarizado coas súas palabras, fixo máis fácil escribirlle liñas de guión? Ou resultaba un pouco intimidante? Sobre todo era excitante. Foi unha gran viaxe. Se te empapas da súa obra, é máis ou menos sinxelo extraer ideas para despois transformar, resituar ou integrar nos diálogos.

Cando empezou a mover este proxecto, hai máis de dez anos, o produtor Scott Rudin estaba interesado en levalo a cabo con Philip Seymour Hoffman como protagonista.

Así é, pero eu quería estar no centro do filme. Escribírao como un vehículo para min mesmo, despois de ver como empezaban a escasear as boas ofertas.

Cre que sería un filme moi diferente con Hoffman como protagonista? Sería un gran filme e el estaría marabilloso, coma sempre. Seguramente se fixo antes e sen problema algún de financiamento. Quizais mesmo debín calar. Pero naquel momento necesitaba ese papel para min.

A nivel narrativo, A importancia de chamarse Oscar Wilde é bastante

atrevida: móvese pola lóxica do soño, ou quizais sería mellor dicir do recordo. Para min é como o retrato dun cerebro en proceso de derrube. Pequenas burbullas de memoria estalan aquí e acolá. Desde o principio pensaba no seu leito de morte como un escenario que podía facerse microscópico, claustrofóbico, ou ensancharse para dar cabida ao pasado.

Como describiría a súa propia dirección de actores? Un actor é o que mellor dirixe a outro? Desde logo coñezo os actores, e a todos nos gustan e desgustan as mesmas cousas. Cando traballamos, queremos que nos deixen tranquilos. O traballo importante dun director, no plano das interpretacións, é escoller ben. O demais vén só. Eu cubrín as costas fichando xente como Colin Firth, Tom Wilkinson ou Emily Watson.

Polo visto, P.J. Hogan non o deixou tranquilo durante a rodaxe de *La boda de mi mejor amigo*. Non, desde logo que non! (risas). Pero é un director co que resulta moi divertido traballar. Tamén fixen *Amor sin condiciones* con Hogan. Un director da vella escola, capaz de repetir a mesma toma até trinta ou corenta veces.

E non elixir nunca a mesma que vostede querría. Pero iso é problema dos actores. Nunca estamos contentos coas tomas que se elixen. Hogan fixo un gran traballo en *A voda do meu mellor amigo*. É un filme marabilloso.

Publicada en El Periódico
Tradución: Olalla cocina

NA LIBRARÍA NUMAX

El abanico de Lady Windermere; La importancia de llamarse Ernest, Oscar Wilde. Cátedra

El retrato de Dorian Grey, Oscar Wilde
Penguin Clásicos

El crítico como artista, Oscar Wilde
Reino de Cordelia

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TELF 981 560 250 | www.numax.org

ALDARA XA TEN O SEU ABONO REDUCIDO

E ti, a que agardas para abonarte?

Se ti xa es de NUMAX e queres compartilo, fai unha foto co teu abono e compártea.
#eusondenumax

